

μαλλιαρός

μαλλιαρός, -ή, -ο, επίθ. [<όψιμο μsn. μαλλιαρός <μαλλί + κατάλ. -ιαρός], μαλλιαρός. **1.** ειρωνικός χαρακτηρισμός του οπαδού της άκρας δημοτικής γλώσσας από τους καθαρευουσιάνους: «όταν ακούς τους μαλλιαρούς να μιλάνε, σου 'ρχεται να βάλεις τα γέλια». Από τους καθαρευουσιάνους, κυκλοφόρησαν και πολλά ειρωνικά λογοπαίγνια όπως, *Κωτσαρής Παλιοκουβέντας* (αντί Κωνσταντίνος Παλαιολόγος», *Πλατιά του Αριστοτέλη* (αντί Πλατεία Αριστοτέλους), *Ποδαράτος Αμανές* (αντί Ακάθιστος Ύμνος, κ. ά.). **2.** το θηλ. ως ουσ. **η μαλλιαρή**, ειρωνικός χαρακτηρισμός της άκρας δημοτικής γλώσσας από τους καθαρευουσιάνους: «μιλούσαν τη μαλλιαρή και δεν κατάλαβα και πολλά πράγματα». Από τα μακριά μαλλιά των πρώτων δημοτικιστών ποιητών. Παλιά, πολλοί είχαν την εντύπωση πως, όποιος μιλάει τη μαλλιαρή, είναι και κομμουνιστής·

- *έπιασε τη μαλλιαρή*, λέγεται ειρωνικά για γυναίκα, που συνουσιάστηκε: «σίγουρα δεν είναι παρθένα, γιατί ξέρω πως χτες βράδυ έπιασε τη μαλλιαρή με τον τάδε». Από παλιότερο έθιμο, σύμφωνα με το οποίο την πρώτη Μαΐου, που θεωρείται η απαρχή των θαλασσινών μπάνιων, εκείνος που έμπαινε στη θάλασσα για το πρώτο του μπάνιο, έπρεπε να βγάλει από τον πυθμένα της θάλασσας μια πέτρα με φύκια, δηλ. τη μαλλιαρή, για να περάσει όλη τη θερινή περίοδο στη θάλασσα χωρίς προβλήματα. Αυτή η μαλλιαρή, στην προκειμένη περίπτωση, παρομοιάζεται με τις τρίχες που βρίσκονται γύρω από τα γεννητικά όργανα του άντρα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας